

απαραίτητες διευκρινίσεις :

Ο Κορονοϊός είναι ο ιός...

Ο Καπιταλισμός είναι η Πανδημία!

Τους τελευταίους μήνες τα μέτρα και οι κρατικές και οικονομικές πολιτικές διαχείρισης της πανδημίας επικαθορίζουν κάθε πτυχή της ζωής και ταυτόχρονα νομιμοποιούν ένα ευρύ φάσμα αστυνομικών και στρατιωτικών μεθόδων επιτήρησης και ελέγχου ολόκληρων πληθυσμών.

Για άλλη μια φορά «καλούμαστε» να συμμορφωθούμε στον περιορισμό κάθε έκφρασης της κοινωνικής ζωής. Υπό την απειλή του φόβου της εξάπλωσης του ιού, η «δημόσια υγεία» και ασφάλεια συνεχίζουν να αποτελούν τις ύψιστες κρατικές επιδιώξεις για τη βίαιη απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης και ειρήνης.

Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε τη ζοφερή εικόνα των μητροπόλεων με τους χιλιάδες ελέγχους σε κάθε σταυροδρόμι και πιο πρόσφατα, τους 4.000 μπάτσους σε γη και ουρανό την 17η Νοέμβρη και την 6η Δεκεμβρη;

Πράγματι, βρισκόμαστε σε πόλεμο μόνο που ο εχθρός δεν είναι αόρατος αλλά παραμονεύει σε κάθε γωνία.

Είναι η νέα κανονικότητα, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, που ήρθε για να μείνει. Είναι η ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση της καταστολής (καραντίνα), η δημιουργία και επιβολή του φόβου (ΜΜΕ), η διαστολή του ορισμού του παραβάτη, η περιθωριοποίηση και η ποινική αντιμετώπιση όχι μόνο ολόκληρων κοινωνικών ομάδων (πχ. Μετανάστες) όπως συνέβαινε μέχρι τώρα, αλλά η γενίκευση της κατάστασης εξαίρεσης σε ολόκληρο τον πληθυσμό. Είναι η επίκληση στην εθνική ενότητα που μαζί με τα παραπάνω, συμβάλλουν στην ισχυροποίηση του κράτους και των ελεγκτικών μηχανισμών του.

Απέναντι μας έχουμε ένα κράτος που με αφορμή τον Covid-19, επιβάλλει ένα καθεστώς ανελευθερίας και απαγορεύσεων και κυβερνά με ανακοινώσεις και διατάγματα στρατιωτικού τύπου.

Η επιλογή της απαγόρευσης κάθε συγκέντρωσης άνω των 4 ατόμων για τη 17η/11 και την 6η/12 σε ολόκληρη την επικράτεια ο αστυνομικοκρατούμενος δημόσιος χώρος και η καταστολή κάθε δράσης εναντίωσης σε αυτή τη δυστοπική συνθήκη, οι ζοφερές συνθήκες διαβίωσης στις φυλακές και τα κλειστά κέντρα κράτησης μεταναστών, φανερώνουν τα πραγματικά διακυβεύματα πίσω από την κρατική διαχείριση.

Ενάντια στην κρατική διαχείριση του Covid-19: Ζωή, όχι επιβίωση!

Την αυξανόμενη καταστολή, με τη μορφή των προστίμων και απαγορεύσεων, των συλλήψεων και τραμπουκισμών, που στενεύουν ολοένα τα περιθώρια οποιασδήποτε ελεύθερης μετακίνησης ή συνάθροισης, ακολουθεί η καταγιστική ροή ειδήσεων με τα «αρνητικά ρεκόρ» κρουσμάτων και θανάτων.

Οι καθημερινές συνεντεύξεις ειδικών διαχείρισης κρίσεων, λοιμωξιολόγων και επιδημιολόγων, τα συνεχή ρεπορτάζ από ΜΕΘ και το πλέον κυρίαρχο θέμα της αποτελεσματικότητας των εμβολίων, υποβαθμίζουν τη ζωή σ' ένα αμιγώς βιολογικό επίπεδο.

Κυρίαρχο μέλημα στα δελτία των 8, αναδεικνύεται η επιβίωση του ανθρώπινου πληθυσμού, δηλαδή η αποκλειστική συνέχιση των βιολογικών μας λειτουργιών.

Ταυτόχρονα, η ζωή απεκδύεται από κάθε πνευματικό χαρακτηριστικό της και προβάλλει αποστερημένη μιας σειράς βασικών ανθρώπινων αναγκών, όπως αυτή της επαφής και της κοινωνικοποίησης, της ελευθερίας κίνησης και σκέψης!

Παράλληλα, το κράτος μεθοδευμένα αποκρύπτει πως ο πραγματικός υπεύθυνος, τόσο για τη γέννηση όσο και για την ταχεία εξάπλωση του ιού, είναι ο ίδιος ο καπιταλιστικός κόσμος, που αντιμετωπίζει το φυσικό κόσμο ως πηγή ανάπτυξης κι εκμετάλλευσης και οι κατά τόπους κρατικές πολιτικές ανισότητας και φτωχοποίησης.

Πολιτικές που επιδιώκουν να αποκρύψουν τις ευθύνες τους για την παράλυση του δημόσιου συστήματος υγείας προς όφελος του ιδιωτικού και μεταθέτουν τις ευθύνες στις πλάτες των υπηκόων, επιστρατεύοντας το ιδεολόγημα της ατομικής ευθύνης για την αντιμετώπιση της ασθένειας.

Η κρατική διαχείριση των κυλιόμενων lockdown και της καραντίνας, επιχειρεί να μεταφέρει την ευθύνη σε αυτούς/ες που είναι στην ουσία και οι πιο απροστάτευτοι και εκτεθειμένοι, όλες και όλους αυτούς που καθημερινά είναι αναγκασμένοι, προκειμένου να ζήσουν, να δίνουν το “παρών” στα σύγχρονα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς.

Για τους πλεονάζοντες πληθυσμούς ανέργων, ντόπιων/μεταναστών ούτε λόγος... Αυτοί, οφείλουν να προσαρμοστούν στις επιταγές των κυρίαρχων περνώντας κάτω από εξοντωτικές συνθήκες, εναλλακτικά βρίσκονται κυριολεκτικά αντιμετώπι με το φάσμα του αφανισμού τους...